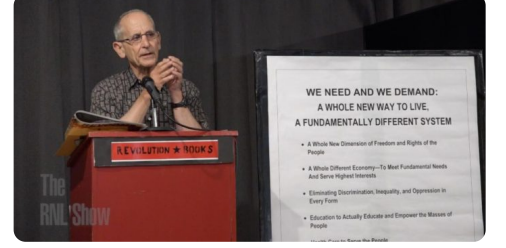

Bir Kibbutz Olarak (Kısa) Hayatım veya Emperyalizmin TÜMÜNDEN Nefret Etmeyi Nasıl Öğrendim

16.11.2023 • Revcom Yazıları • Yeni Komünizm

Editörün Notu: Aşağıdaki yazı Lenny Wolff tarafından 30 Ekim 2023 tarihinde yazılmıştır. Çevirisini takipçilerimizin dikkatine sunarız. Yazının orijinaline linkten erişebilirsiniz: <https://revcom.us/en/my-brief-life-kibbutznik-orhow-i-learned-hate-all-imperialism>

Şu anda Gazze'deki savaş pek çok insana çok keskin sorular sorduruyor. Bu sorulardan biri İsrail devletinin temel karakteriyle ve hatta Yahudi halkına ayrılmış bir devletin olup olmamasıyla ilgili. Yıllar önce, dünya olaylarının insanları bazı çok temel şeyleri yeniden düşünmeye zorladığı farklı bir zamanda, İsrail devletindeki doğrudan deneyimim de dahil olmak üzere, deneyimimi paylaşmak istiyorum. Aşağıda anlatılanların çoğu, bir kriz zamanında bir gencin siyaset, ahlak ve epistemolojinin kesişme noktasında nasıl boğuştuğunun öyküsüdür.

1969'un başlarında bir yol ayırımındaydım.

1965'ten itibaren, ABD'nin Vietnam'a karşı savaşına -3 milyon kadar Vietnamlının ölümüne yol açan ve Amerikan kuvvetlerinin korkunç zulümlerinin damgasını vurduğu savaşa- ilk önce karşı çıktım ve daha sonra, konuyu daha iyi anladıkça, daha kararlı ve tutkulu bir şekilde karşı çıktım.

1967'ye gelindiğinde, (1964'te Berkeley'de Özgür Konuşma Hareketi'ne liderlik eden) Mario Savio'nun ifadesiyle, sistem beni o kadar hasta etmişti ki, kendimi makinenin dişlilerine atmıştım. Bunu, öğrenci tecilini reddederek ve gençleri Amerikan emperyalizminin katillerine dönüştüren askere alma makinesi olan Seçici Hizmet Sistemine karşı bir meydan okuma eylemi olarak askerlik kartımı yakarak yaptım. Bu, beş yıl hapis cezası anlamına geliyordu; ancak soykırım uygulayan bir sistemle iş birliği yapmaya kendimi ikna edemeyeceğimi çok derinden

hissetmiştim.

Ateist olan Yahudi ailemden Holokost hakkında bir şeyler öğrendiysem, bunu öğrenmiştim.

Bu başlangıçta bireysel bir vicdan eylemiydi. Ama sonra bir sonraki adımı attım; başkalarını da aynısını yapmaya ikna ettim, gösterilere liderlik etmeye başladım, tutuklandım ve askere alındıktan sonra orduya gitmeyi reddettim.

Ama gerçek anlamda devrime ve hatta komünizme sıçrama yapmamıştım. Savaşın nedenlerine dair anlayışım çok derin değildi ve pek de bilimsel değildi. Ve bir süre sonra kafam karıştı; “gösterilerin ve fedakarlıkların hiçbir faydası yok gibi görünüyordu, savaşı nasıl durdurabilirdik ki?”- ve sonra demoralize oldum. Hâlâ kızgındım ve özellikle Kara Panter Partisi’nin baskılanmasına karşı hâlâ gösterilere çıkıyordum. Ve Amerika’nın haksız savaşlarının gerçek tarihi ve doğası ile siyahilere ve diğer ezilen halklara yönelik korkunç muamelesinin gerçek tarihi ve doğası hakkında öğrendiklerime hâlâ dayanamıyordum; o zamanlar bu kadar basitti. Ama ileriye dönük bir yol göremiyordum.

İşte o zaman düşündüm; hımmmm, belki de İsrail’e bir bakmalıyım?

“Küçük Bir İstisna”

1969’da bile ABD’nin tüm dünyada yaptıklarına belli bir seviyede karşı çıkmak ancak İsrail için “küçük bir istisna” yapmak hâlâ mümkündü. Ve aslında, Gazze’de soykırıma yönelik bir savaş sürdüren İsrail’i desteklemek için diğer ilericilerin onlara katılmaması nedeniyle bugün kendilerini “ihanete uğramış” hissettiklerini söyleyen diğer ilerici Yahudilerin sayısına bakılırsa, görünüşe göre bu “küçük istisna” pek çoğunda hala hayatta.

O zamanlar İsrail’in yarı sosyalist görünümü bile vardı. Toplu olarak sahip olunan, yemeklerin grup halinde yenildiği ve çocuk yetiştirmenin sıklıkla paylaşıldığı çiftlikler olan kibbutzlar, İsrailiilerin yalnızca yüzde ikisinin kibbutzlarda yaşadığı gerçeği bir yana, bir tür sosyalizm olarak tasvir ediliyordu.

Böylece müzik setimi sattım, yakın zamanda ölen büyükbabamdan kalan mirası aldım ve İzlanda Havayolları'nın İsrail'e gece uçağına bir bilet kestirdim. Ailemin ve arkadaşlarımla çoğu buna destek verdi; gerçi oldukça yakın olduğum bir adam bana "bir faşist polis devletinden diğerine atladığımı" düşündüğünü söyledi.

Ama o an bunu duymaya hazır değildim.

Ayrıca Bakınız:

- [Bob Avakian'ın Orta Doğu, İsrail, Devrim ve Dünya Üzerine İhtiyacımız Olan Temel Yazıları](#)
- [Filistin'e Yönelik Soykırımsal Saldırıya İlişkin Kaynak Sayfası - Ve Emperyalizmin Uygulayıcısı Olarak İsrail](#)

İlk İki Tanışıklığım: Ne Yaptın Ne Yaptın?!?

Tel Aviv'e vardığımda bir kahve aldım ve dışarıdaki masada oturan birkaç genç kadının yanına yürüdüm ve kendimi tanıttım. Konuşma başladı ve bir noktada Vietnam'daki savaşa karşı duruşumdan bahsettim.

Şok oldular. "Ülkenin sana söylediklerine nasıl karşı çıkabilirsin?!?"

Amerika'nın Vietnam'a uyguladığı mide bulandırıcı vahşetlerin somut örneklerine girerek açıklamaya çalıştım. Dedim ki: "Görmüyor musunuz?" "Amerika Vietnam'da *soykırımdan* başka bir şey yapmıyor. Ve ülkeniz soykırım yaptığında Nürnberg duruşmaları, buna karşı çıkmanın ahlaki ve hukuki bir yükümlülüğünüz olduğunu ortaya koydu." (Eski Nazi yetkililerinin savaş suçlarından dolayı yargılandığı Nürnberg davaları, 2. Dünya Savaşı'ndan sonra ABD, Sovyet, İngiliz ve Fransız yetkililer tarafından yürütülmüştü.)

Daha fazla şok. "Hiçbir İsrailli böyle bir şeyi düşünmez" diyerek beni temin ettiler ve bana dönüp bir dakika bile bakmayı reddettiler. Elbette "hiçbir İsrailli" kısmı tam olarak doğru değildi; yıllar geçtikçe, özellikle de İsrail giderek daha saldırgan, şiddet içeren, baskıcı ve aslında soykırıma yönelik eylemler gerçekleştirirken, çok az sayıda İsrailli, hükümetlerinin yaptığı bu saldırılara karşı cesur bir vicdan duruşu sergiledi. Ancak doğru olan şuydu ki, genel olarak bu genç kadınların refleks muhalefeti ve anlayışsızlığı, karşılaştığım şeyin ve hala İsrail

toplumunun tipik örneğiydi.

Avi: “Biz” Kimiz ve “Onlar” Kimdir?

Birkaç günlük geziden sonra bir kibutz’a atandım. Arkadaşlar edindim ama orada benim yaşımda çok fazla İsraili yoktu; çoğu şehirlerde, orduda ya da okuldaydı.

Daha sonra Avi diyeceğim biriyle tanıştım. Benden biraz daha gençti ve Fas’taki bir yetimhaneden İsrail’e gelmişti ve bu, kibutzdaki bazı gençler için de geçerliydi. Avi İngilizcesini geliştirmek ve Amerika hakkında bilgi edinmek istiyordu ve ben de onun dünyayı nasıl gördüğünü öğrenmek istiyordum; ama bundan da öte, Avi’nin bende yankı uyandıran meraklı, coşkulu bir ruhu vardı. Amerika hakkında bilgi edinmek istedi ve ben de ona bunu nasıl gördüğümü anlattım.

Ancak bir gün Avi masaya oturdu ve kibutzdaki yaşlı bir adamdan duyduğu hikâyeyi son derece ciddi bir şekilde tekrarladı. Adam ona, bir gün Detroit’teki gettoda arabasıyla giderken arabasında siyahiler tarafından “çevrelendiğini” söyledi. Işıklar değiştiğinde sürüp uzaklaştı ama adam Avi’ye Amerika’da gerçekten dikkatli olması gerektiğini söyledi. Arkadaşına ne olduğunu bilmediğimi söyledim ama benim de arkadaşlarım vardı- üniversitede edindiğim siyahi arkadaşlarım, politik olarak aktif olduğumda bazılarıyla birlikte çalıştım- beni bazı konularda “eğiten” arkadaşlar, Detroit gibi şehirlerde yaşayan arkadaşlarım vardı ve ben de bir süreliğine gettoların içinde veya yakınında yaşadım ve saf değildim. Ama aynı zamanda, gerçekleşmiş olsun veya olmasın, tek bir olayın ötesinde, olayların tarihi ve güncel gerçekliği hakkında da bir miktar fikrim vardı. Ayrıca abartmaya, hemen sonuca varmaya, onlarca yıldır katlanmak zorunda kaldıkları saçmalıklara katlanmayan insanları yanlış yorumlamaya ve karşılaştıkları herhangi bir siyahi insan hakkında düpedüz saçmalıklar uydurmaya eğilimli birkaç beyaz insandan fazlasını tanıyacak ve anlayacak kadar buralardaydım, o yüzden konuşalım, dedim.

Avi’yle siyahilere yönelik baskı hakkında ilk konuşmam değildi ve o daha önce de dinlemeye açıktı. Ancak bu adamın Avi’ye anlattığı hikâyede onu etkileyen bir şey vardı; Avi’nin derin bir seviyede özdeşleştiği, benim bir türlü kavrayamadığım veya nüfuz edemediğim ve hatırladığım kadarıyla ulaşamadığım bir şey vardı. Bunun ne olduğunu bilmek o kadar da zor değil- olaylarda

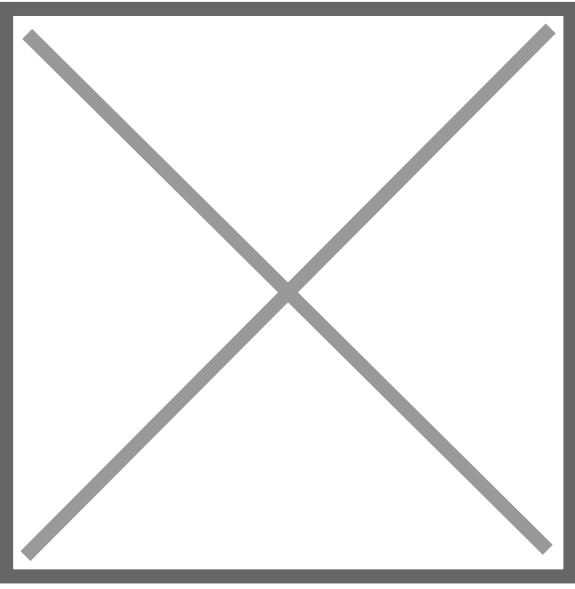
küçük bir payı olanların “altlarındakileri” tehdit olarak görme duygusu- ama bu, Amerika’da güya reddedip terk ettiğim topluma ne kadar vahşice aşına olduğumun bir başka hatırlatıcısıydı.

Beytüllahim: Beytüllahim’in Küçük Çocukları

İsrail’deki ilk birkaç günümde Kudüs’ü ziyaret etmiştim. Genel olarak tarihi mekanları ziyaret etmeyi seviyorum ve şunu söylemeliyim ki, ateist bir Yahudi için bile Via Dolorosa’da (İsa’nın sözde haçı taşıdığı yol ve farklı Yahudi tarihi mekanları) yürümenin “ağır” bir yanı vardı. Ancak şunu da söylemeliyim ki, saatlerce Kudüs’te yürürken son derece yoksul Filistinlileri görmenin çok rahatsız edici bir yanı da vardı. Eğer iki kadınla kahve içerken yapılan konuşma “ah, ah”ın ilk tohumlarını ekmişse, bana Kudüs’teki Filistinlilerin gettolaşması gibi görünen şey ikinci tohumu ekmişti.

Kibbutz, yalnızca bir buçuk yıl önce 1967 Savaşı sırasında İsrail tarafından yasadışı bir şekilde ilhak edilen Beytüllahim’e bir saha gezisi teklif ettiğinde, içimdeki tarih tutkunu bu fırsatı değerlendirdi. Ancak Beytüllahim’de yoksulluk ve baskı Kudüs’tekinden bile daha keskindi ve Filistinli çocukların, gençlerin kibutzdaki gelen insan kalabalığına bakışları; Kudüs’teki küçük çocuklarınkinden çok daha soğuk ve daha etkileyiciydi. Tel Aviv’deki ilk deniz kenarında konuşmamızdan bu yana uğraştığım “burada bir *sorun* var” duygusu daha güçlü bir şekilde kendini göstermeye başlamıştı.

Bir ara, İsa’nın doğduğu iddia edilen ahırı gördükten sonra, kibutzdaki rehber bizi aceleyle otobüse bindirdi ve otobüs dışarı çıkarken mahalledeki çocuklar otobüse taş atmaya başladı- Avi’nin akıl hocasının kibutzdaki en kötü kâbusu. Hayır, hiçbir zarar vermediler; aslında, yavaş yavaş yerleşmeye başladığım bir kanaatin oluşmasına yardımcı olarak bana büyük bir fayda sağladılar.

“Tüm hayatın boyunca ‘bu otobüse binerek’ ezilenlerin öfkесinden kaçıp gidecek misin? Eve dön ve bu saçmalıkla ilgilen. Kaçmayı bırak.”

Böylece ABD’ye geri döndüm, mahkemeye çıktım (suçlu bulundum, hüküm giydim ama sonra temyizi kazandım) ve bir ay sonra- Kara Panter lideri Fred Hampton’ın FBI ve Chicago polisi tarafından uyurken öldürölmesinden sonra tekrar hareketin içine daldım ve bir daha arkama bakmadım. Bir yıldan kısa bir süre sonra, bugünkü devrimci komünistlerin (revcoms) temelini oluşturan komünist hareket olan Devrimci Birlik’e katıldım.

Bazı Şeyleri Yerleştirmek, Diğerlerinden Kopmak ve TAM Özgürleşmeye Gitmek

Ancak bu, İsrail’den ayrıldıktan sonra bir gecede olmadı. Amerika’nın savaşlarının açgözlölük ya da kötü politika ya da ırkçılık ya da sadizm tarafından değil, altta yatan ve durdurulamaz bir mantık tarafından -ya genişle ya da öl mantığı- yönlendirildiğini anlamak zorundaydım. Bu delilikti ama deliliğin de bir yöntemi var. Her kapitalist girişimi yönlendiren aynı temel kural, her kapitalist-emperyalist ulusu, dünyanın her yerini sömürmek için ele geçirmeye yönlendirir. Bu, emperyalistleri, bu bölgeleri kontrol altına almak ve sömürmek için dünyanın ekonomik açıdan daha az gelişmiş bölgelerindeki insanlara karşı savaş açmaya ve bu bölgeleri kimin (kendileri veya İsrail gibi vekiller aracılığıyla) kontrol edeceği konusunda diğer emperyalist güçlere karşı savaş açmaya itiyor. Her şeyin devam etmesine yardımcı olan, insanlar arasındaki korkunç ilişkileri (beyaz üstünlüğü, erkek üstünlüğü, milliyetçilik) yaratıyor veya uyarlıyor ve güçlendiriyor. İsrail bu sistemin dişlilerinden biriydi ve aslında Siyonistler kendilerini en yüksek

teklifi verene özellikle paha biçilemez bir dişli olarak satmışlardı; Siyonizm'in kurucusunun ifadesiyle, "potansiyel olarak düşman Arapçılığın denizinde, sadık küçük Yahudi bir Ulster(1) ol."

Beni uyaran arkadaşım sonuçta haklıydı. Devrimci hareketin derinliklerine indim ve dünyanın her yerindeki insanların kurtuluşu ve TÜM baskıların sona ermesi için derin bir bağlılık geliştirmeye başladım. Ve bunu yaparken, Yahudilere yapılanlar nedeniyle, işler kötüye giderse tüm halklar arasında onların da kendilerine ait özel bir devlete ihtiyaç duydukları fikrinden vazgeçmem gerektiğini fark ettim ve mücadele etmek bunu fark etmemde bana yardımcı oldu. Sonuçta, üzerinizde "Acil Durumda Camı Kırın" etiketiyle bir miktar milliyetçiliği rezerv ederek ama yine de tam olarak tutarlı bir enternasyonalist olamazsınız. "Bir Daha Asla" prensipte herkes için bir daha asla anlamına gelmelidir ve eğer yalnızca emperyalist sisteme yaptığı hizmet sayesinde ve onun aracılığıyla var olan bir ileri karakola - "güvenli bir alana" - tutunmakta ısrar ediyorsanız, bu yalnızca karşı çıktığınızı söylediğiniz emperyalist sisteme yaptığı hizmet sayesinde ve bu sistem aracılığıyla var olur... mücadelenin en büyük hedefi olması gereken şeyi zaten kabul etmiş olursunuz.

Amacımız TÜM insanlığın kurtuluşundan başka bir şey olmamalıdır. Bob Avakian'ın farklı ama bağlantılı bir bağlamda söylediği bir şeyden yola çıkarak, "Tüm bunlara gözünüzü diktiğinizde, bunu gerçekleştirmek için dünya tarihi mücadelesinde aktif bir rol almaya nasıl mecbur hissetmezsiniz ve neden daha azını hedeflemek isteyebilirsiniz ki?"

Peki Şimdi Ne Olacak?

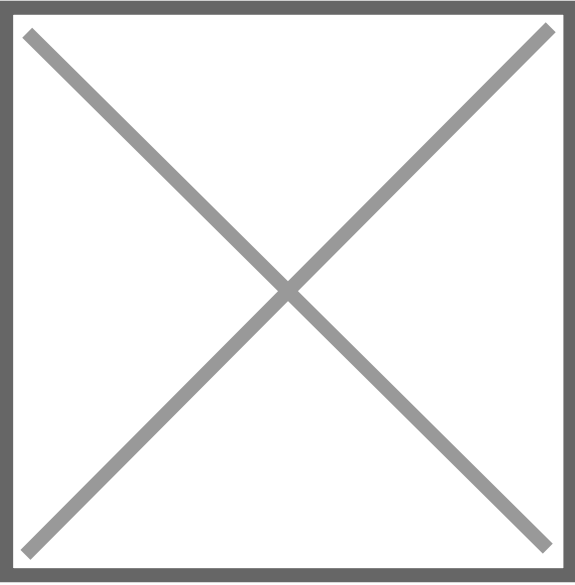
Bu kırılmayı yapan tek kişi ben değildim. Ve zaman pek çok açıdan değişmiş olsa da bu zamanlar aynı *kopmayı yaptırmak* için daha fazla Yahudi insan üzerinde çalışmayı ve mücadele etmeyi talep ediyor ve bu zamanlar aslında bunu yapmak için çeşitli boyutlarda ve farklı seviyelerde *özel bir açılım sağlıyor*. İsrail devletinin çirkin ve evet soykırımcı mantığı, Gazze'nin yıkıntılarında, yok edilen hastanelerde, korkunç çocuk sayısında keskin bir şekilde ortaya çıkıyor. BU DURMALIDIR!

Hala İsrail'i savunan ve ona tutunanlarla *keskin* bir şekilde mücadele edilebilir ve edilmelidir: Siyonizmlerine, hatta rafine Siyonizmlerine karşı, hala sosyal adalet çabalarıyla bir arada var olduğu ölçüde, bu çabaların, şimdi doğru olan için ayağa kalkmak ve bu dehşetlerin neden

gerçekleştirdiğini daha derinlemesine incelemekle ifadesini bulması gerekiyor. Hala kararsız kalanlar, acı içinde de olsa kenarda duranlar, ülkelerinin Filistin halkının üzerine yağdırdığı korkunç soykırım gerçeğiyle yüzleşmeli, buna açık ve yüksek sesle karşı çıkma sorumluluğunu üstlenmelidir.

Bu dehşetin gerçekte ne anlama geldiğini anlamak için, tehdit ve iftira karşısında ayağa kalkan, ayakta duran ve buna bu kadar katkıda bulunan Yahudi halkıyla da mücadelenin sürdürülmesi gerekiyor. Gazze’de işlenen suçlar bir sistemden kaynaklanmaktadır, bu sistemi incelemek, İsrail’in varlığının onun bir ürünü olduğunu görmek ve onu kökünden sökebilecek tek şey için çalışmak: Burada, ABD’de, Filistin’de/İsrail’de ve dünya çapında komünist bir devrim.

Böyle bir anda, gerçeklikle tam olarak yüzleşmeye hazır, uzun süredir devam eden anlayıştan kopmaya hazır, mücadele edilmeye hazır, köklü çelişkileri kendi anlayışlarında çözmeye hazır çok daha fazla insan var... eğer onlarla mücadele edersek.

Dipnot:

1.) Ulster veya Kuzey İrlanda, İrlanda’nın çoğunlukla İskoçya’dan gelen Protestan göçmenlerden oluşan bağımsız bir parçasıydı ve Britanya, Katolik olan İrlanda ulusunun büyük1 çoğunluğunu kontrol etmek ve sömürmek için vekil olarak bunu kullandı.